

шення втрат задля збільшення ефекту виробництва в умовах сучасного ринку є неможливим.

Література:

1. Кравченко О.А. *Забезпечення результативності і ефективності виробничої діяльності підприємства* / О.А. Кравченко, В.В.Ільницький, О.І. Ульяновський // *Економіка: реалії часу*. – 2013. – №3(8). – С.29-35.

2. Пилипенко С.М. *Теоретичні засади оцінки ефективності діяльності підприємства* / С.М. Пилипенко // *Глобальні та національні проблеми економіки*. – 2016. – №10. – С.452-456.

3. Янголь Г.В. *Методичні підходи до вимірювання результативності діяльності підприємства* / Г.В.Янголь // *Стратегія економічного розвитку України*. – 2013. – №32. – С. 225-231.

А. Бородій

Науковий керівник – к.е.н., доц. Карковська В. Я.

ФІНАНСОВА СТІЙКІСТЬ БАНКІВ ЯК РЕЗУЛЬТАТ ЯКІСНОГО УПРАВЛІННЯ

Досягнення та забезпечення фінансової стійкості банків – необхідна умова ефективного функціонування, як банківського менеджменту так і економіки України. Але банк, як комерційне підприємство, зацікавлений у найбільш прибутковому вкладенні наявних грошових ресурсів. Аналізу основних аспектів забезпечення фінансової стійкості фінансово-кредитних інституцій, зокрема банків, та їх ролі у ринковій економічній системі присвячені праці багатьох провідних вітчизняних та зарубіжних учених. У процесі дослідження були вивчені та узагальнені результати праць, авторами яких є українські вчені: М. Д. Алексеєнко, В. В. Вітлінський та ін.[0], О. І. Ястремський; західні економісти: Е. Альтман, К. А. Блумфілд, Є. Ф. Бріхем, Е. Белтенспергер, Б. Бухвальд, Е. ДоланН. Фрідмен, російські вчені: Л. Г. Батракова, В. В. Іванов, О. І. В зв'язку з дестабілізацією банківського ринку під впливом зовнішніх і внутрішніх факторів значну роль відіграє забезпечення фінансової стійкості не лише для окремого банку, а й для всієї банківської системи. Саме тому ефективне управління та забезпечення власної фінансової стійкості в умовах економічної глобалізації має бути обов'язком та основним стратегічним завданням кожного комерційного банку.

Високоєфективне функціонування, достатнє нарощування фінансових ресурсів і раціональне управління ними характеризує належний рівень

фінансової стійкості, котра повинна бути не лише короткочасним досягненням банків, а й стратегією їхнього розвитку. Слід зазначити, що на даному етапі розвитку банківської системи в умовах глобалізації, науковці не дійшли до єдиного визначення поняття “фінансова стійкість”. Але, узагальнюючи різні точки зору, можна зробити висновок, що фінансова стійкість є фундаментальною складовою фінансової стабільності банку, показником, що характеризує ефективність реалізації банківських продуктів і наданих послуг, а також визначає фінансово-економічний стан банківської установи та її надійність на фінансовому ринку. На фінансову стійкість банківської системи впливає безліч факторів, які, залежно від якісних і кількісних характеристик їх впливу, мають як позитивне, так і негативне значення. Вони поділяються на фактори-стимулятори та фактори-дестимулятори. Однак внаслідок орієнтації банків на обслуговування певних цільових сегментів ринку банківських послуг, одні й ті самі фактори можуть бути як стимуляторами, так і дестимуляторами [0, с. 43].

Економічна ситуація в нашій державі має доволі нестабільний і непередбачуваний характер, зокрема це стосується і банківської системи України. Від листопада 2008 р., коли банківську ліцензію мали 184 банка, до серпня 2018 р. кількість вітчизняних банків зменшилась до 82. Це свідчить про мінливу ситуацію в банківській системі, що зрештою впливає на економіку України загалом. Також зменшилась присутність іноземного капіталу в банківській системі України: з 22 банків з іноземним капіталом у 2011 р. на поточний момент залишається 18 банків [**Помилка! Джерело посилання не знайдено.**]. Для забезпечення фінансової стійкості комерційного банку досить важливим є узгодження управлінських рішень та досягнення певних пропорцій між усіма складовими компонентами механізму управління фінансовою стійкістю. Все це позитивно вплине на рівень прибутковості, зниження ризиків, контроль та підтримання ліквідності й платоспроможності на достатньому рівні, що призведе до досягнення цілей банку та підвищення його конкурентної позиції на банківському ринку. Високоєфективне функціонування, достатнє нарощування фінансових ресурсів і раціональне управління ними характеризує належний рівень фінансової стійкості, котра повинна бути не лише короткочасним досягненням банків, а й стратегією їхнього розвитку.

Отже, фінансова стійкість є головною умовою банку для здійснення своєї діяльності. Саме вона є рушійним елементом побудови банківської системи України в цілому. Фінансово стійкий банк — це банк, що прогресивно розвивається та демонструє позитивну динаміку при допустимих ризиках та ефективності, для якого характерним є пропорційне і збалансоване зростання його системоутворюючих компонентів — капіталу, ліквідності, активів, фінансового результату, при цьому випереджаючі

темпи зростання капіталу і ліквідності можуть свідчити про зростання потенціалу фінансової стійкості банку. Фінансова стійкість банку прямо залежить від рівня ризикованості та якості управління активами і пасивами.

Література:

1. *Бюлетень Національного банку України (електронне видання) // Національний банк України.*

2. *Вовк В.Я. Забезпечення фінансової стійкості банківської системи в умовах кризи / В. Я. Вовк, Ю. В. Дмитрик // Науковий вісник: Фінанси, банки, інвестиції. – 2011. – № 2. – С. 43.*

3. *Дзюблюк О.В. Фінансова стійкість банків як основа ефективного функціонування кредитної системи [Електронний ресурс] : [монографія] / О. В. Дзюблюк, Р. В. Михайлюк. – 2009. – 316 с.*

Роман Володимирович Вакараш

гр. БД-18, ІБІД

Науковий керівник – д.е.н, доц., завідувач кафедри ТУ Ільчук П. Г.

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ГІРСЬКОЛИЖНИХ КУРОРТІВ В УКРАЇНІ

Гірські масиви в Україні займають близько 5% території, що створює усі передумови розвитку гірськолижного туризму. Однак, на даний час Україна не повністю використовує конкурентні переваги розвитку гірської зимово-відпочинкової індустрії. Закордонний досвід ефективного використання рекреаційного середовища (у т. ч. гірськолижного) доводить спроможність отримання істотних надходжень до бюджетів усіх рівнів, забезпечення фінансової незалежності місцевих територіальних громад, формування позитивного туристичного іміджу країни [4, с. 303].

Сучасний гірськолижний туризм в Україні володіє понад як сторічною історією, про що існує значна кількість історичних згадок. Однак розвиток гірськолижного туризму на сучасному етапі базується, насамперед, на основі розвитку об'єктів туристичної інфраструктури розрахованої на платоспроможного та вимогливого споживача (готелі і пансіонати для населення з доходами на рівні середнього класу, туристичні бази з належним рівнем сервісу поблизу гірськолижних курортів, а також інші різноманітні інфраструктурні об'єкти – заклади медичної допомоги, прокату гірськолижного спорядження та ін.). Необхідною умовою є і рівень інженерної та транспортної інфраструктури, забезпеченість водними та енергоресурсами [1, с. 26].

Сучасними найбільшими осередками гірськолижного туризму у Карпатському регіоні – як спортивного так і відпочинкового, є відомі курорти –